

Sygn. akt IV CSK 501/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Urzędowi Skarbowemu w S.
o zapłatę i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej;**
- 3) przyznaje adwokat K. S. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wynikającą z naruszenia przepisów postępowania, to jest w szczególności art. 378 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 227 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz z naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 442 § 1 i 2 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 2 i art. 5 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego)

określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie uzasadnił tego rodzaju wadliwości zaskarżonego wyroku ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, które mogłyby być kwalifikowane jako oczywiste. Zarzuty stawiane przez powoda rozstrzygnięciu dotyczą wadliwości w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, chociaż - zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W świetle argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można stwierdzić, by Sąd drugiej instancji dopuścił się w rozpoznanej sprawie oczywistego naruszenia przepisów o sposobie prowadzenia postępowania dowodowego oraz o zasadach oceny materiału dowodowego, a zarzuty powoda odnoszące się do sposobu zastosowania przepisów o przedawnieniu zostały sformułowane z odwołaniem się do okoliczności wykraczających poza podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Na temat sposobu liczenia terminu przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie, a poglądy wyrażone w motywach zaskarżonego orzeczenia nie pozostają w opozycji do wykładni art. 442 § 1 k.c. ustalonej w orzecznictwie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

Mając na uwadze charakter sprawy oraz sytuację osobistą i materialną powoda, przedstawioną w oświadczeniach majątkowych składanych przez niego na potrzeby postępowań wywołanych wnioskami o zwolnienie od kosztów sądowych, Sąd Najwyższy odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania należnymi pozwanemu w sprawie (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹

i art. 391 § 1 k.p.c.), a na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 122 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 3, § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi reprezentującemu powoda w postępowaniu kasacyjnym.

[aw]

jw